Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 26. marca 2020* [i]

„Preskúmanie rozsudkov Všeobecného súdu Európskej únie Simpson/Rada (T-646/16 P) a HG/Komisia (T-693/16 P) – Verejná služba – Rozhodovacie zloženie, ktoré vydalo rozsudky v prvostupňovom konaní – Postup vymenovania sudcu na Súd pre verejnú službu – Článok 47 Charty základných práv Európskej únie – Súd zriadený zákonom – Incidenčné preskúmanie zákonnosti – Narušenie jednoty alebo vnútorného súladu práva Únie“

V spojených veciach C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II,

ktorých predmetom je preskúmanie rozsudkov Všeobecného súdu Európskej únie (odvolacia komora) z 19. júla 2018, Simpson/Rada (T-646/16 P, neuverejnený, EU:T:2018:493), a HG/Komisia (T-693/16 P, neuverejnený, EU:T:2018:492), podľa článku 256 ods. 2 druhého pododseku ZFEÚ, vydaných v konaniach:

Erik Simpson, úradník Rady Európskej únie, bydliskom v Bruseli (Belgicko),

proti

Rade Európskej únie (C-542/18 RX-II),

a

HG, úradník Európskej komisie,

proti

Európskej komisii (C-543/18 RX-II),

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredsedníčka R. Silva de Lapuerta, predsedovia komôr A. Prechal, M. Vilaras, E. Regan, M. Safjan, S. Rodin a I. Jarukaitis, sudcovia M. Ilešič (spravodajca), C. Toader, D. Šváby, F. Biltgen a N. Piçarra,

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: V. Giacobbo-Peyronnel, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 21. mája 2019,

* Jazyky konania: angličtina a francúzština.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– E. Simpson, v zastúpení: M. Velardo, avocate,

– Rada Európskej únie, v zastúpení: M. Bauer a R. Meyer, splnomocnení zástupcovia,

– HG, v zastúpení: L. Levi, avocate,

– Európska komisia, v zastúpení: G. Berscheid, T. S. Bohr a F. Erlbacher, splnomocnení zástupcovia,

– bulharská vláda, v zastúpení: E. Petranova, L. Zaharieva a T. Mitova, splnomocnené zástupkyne,

so zreteľom na článok 62a a článok 62b prvý odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 12. septembra 2019,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Predmetom týchto konaní je preskúmanie rozsudkov Všeobecného súdu Európskej únie (odvolacia komora) z 19. júla 2018, Simpson/Rada (T-646/16 P, neuverejnený, ďalej len „prvý preskúmavaný rozsudok“, EU:T:2018:493), a HG/Komisia (T-693/16 P, neuverejnený, ďalej len „druhý preskúmavaný rozsudok“, EU:T:2018:492) (ďalej spoločne len „preskúmavané rozsudky“).

2 Prvým preskúmavaným rozsudkom Všeobecný súd zrušil uznesenie Súdu pre verejnú službu Európskej únie z 24. júna 2016, Simpson/Rada (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), ktorým tento súd zamietol žalobu pána Erika Simpsona, ktorou sa domáhal jednak zrušenia rozhodnutia Rady Európskej únie z 9. decembra 2010 o zamietnutí jeho žiadosti o služobný postup do platovej triedy AD 9 v nadväznosti na jeho úspech vo verejnom výberovom konaní EPSO/AD/113/07, ktoré bolo zorganizované na prijatie vedúcich oddelení v platovej triede AD 9 v oblasti prekladov, konkrétne do estónskeho jazyka, ako aj rozhodnutia Rady zo 7. októbra 2011 o zamietnutí jeho sťažnosti proti tomuto prvému uvedenému rozhodnutiu z 9. decembra 2010 (ďalej len „rozhodnutie zo 7. októbra 2011“), a ďalej uloženia povinnosti Rade nahradiť spôsobenú škodu. Toto uznesenie bolo vydané v nadväznosti na rozsudok Všeobecného súdu z 22. októbra 2015, Rada/Simpson (T-130/14 P, EU:T:2015:796), ktorým bol zrušený rozsudok Súdu pre verejnú službu z 12. decembra 2013, Simpson/Rada (F-142/11, EU:F:2013:201), a vec vrátená na ďalšie konanie.

3 Druhým preskúmavaným rozsudkom Všeobecný súd zrušil rozsudok Súdu pre verejnú službu z 19. júla 2016, HG/Komisia (F-149/15, EU:F:2016:155), ktorým tento súd zamietol žalobu HG smerujúcu na jednej strane k zrušeniu rozhodnutia Európskej komisie z 10. februára 2015, ktorým mu bola uložená disciplinárna sankcia pozastavenia postupu do vyššieho platového stupňa na 18 mesiacov a povinnosť nahradiť škodu spôsobenú Komisii vo výške 108 596,35 eura (ďalej len „rozhodnutie z 10. februára 2015“), ako aj v prípade potreby rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti, a na druhej strane k zaviazaniu Komisie na náhradu údajne spôsobenej škody.

4 Preskúmanie sa týka otázky, či najmä vzhľadom na všeobecnú zásadu právnej istoty rozsudky, ktoré sú predmetom preskúmania, narušujú jednotu alebo vnútorný súlad práva Únie v rozsahu, v akom Všeobecný súd ako odvolací súd rozhodol, že rozhodovacie zloženie Súdu pre verejnú službu, ktoré vydalo uznesenie z 24. júna 2016, Simpson/Rada (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), a rozsudok z 19. júla 2016, HG/Komisia (F-149/15, EU:F:2016:155) (ďalej spoločne len „napadnuté rozhodnutia“), bolo právoplatne vytvorené vzhľadom na nezrovnalosť týkajúcu sa postupu vymenovania jedného z členov tohto zloženia, čím došlo k porušeniu zásady zákonného sudcu zakotvenej v článku 47 druhom odseku prvej vete Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

5 Preskúmanie sa týka aj otázky, či podobne ako akty uvedené v článku 277 ZFEÚ môže byť vymenovanie sudcu predmetom incidenčného preskúmania zákonnosti alebo či je takéto incidenčné preskúmanie zákonnosti – zo zásady alebo po uplynutí určitého časového obdobia – vylúčené alebo obmedzené na určité druhy nezrovnalostí s cieľom zabezpečiť právnu stabilitu a právnu silu rozhodnutej veci.

Právny rámec

Charta

6 Článok 47 Charty s názvom „Právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces“ vo svojom prvom a druhom odseku stanovuje:

„Každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.“

Rozhodnutie 2004/752/ES, Euratom a príloha I Štatútu Súdneho dvora Európskej únie

7 Odôvodnenie 6 rozhodnutia 2004/752/ES, Euratom z 2. novembra 2004, ktorým sa zriaďuje Súd pre verejnú službu Európskej únie (Ú. v. EÚ L 333, 2004, s. 7), stanovovalo:

„Počet sudcov súdnej komory musí byť prispôsobený zaťaženiu sporovou agendou. S cieľom uľahčiť prijatie rozhodnutia Rady o vymenovávaní sudcov je potrebné, aby Rada ustanovila nezávislý poradný výbor, ktorý bude overovať či predložené kandidatúry spĺňajú požadované podmienky.“

8 Podľa článku 2 rozhodnutia 2004/752 bola k štatútu Súdneho dvora Európskej únie pripojená príloha I s názvom „Súd pre verejnú službu Európskej únie“. Táto príloha v znení uplatniteľnom v čase prijatia napadnutých rozhodnutí (ďalej len „príloha I Štatútu Súdneho dvora Európskej únie“) vo svojom článku 2 stanovovala:

„Súd pre verejnú službu sa skladá zo siedmich sudcov. …

Sudcovia sú vymenovaní na obdobie šiestich rokov. Sudcov, ktorým sa skončilo funkčné obdobie, možno vymenovať znova.

Na každé uvoľnené miesto sa vymenuje nový sudca na obdobie šiestich rokov.“

9 Článok 3 prílohy I Štatútu Súdneho dvora Európskej únie stanovoval:

„1. Sudcovia sú vymenovaní Radou, ktorá po porade s výborom uvedeným v tomto článku rozhoduje v súlade so štvrtým pododsekom článku 270 [ZFEÚ]. Pri vymenovaní sudcov dbá Rada na vyrovnané zloženie súdu na čo možno najširšom zemepisnom základe spomedzi štátnych príslušníkov členských štátov a s ohľadom na zastúpenie vnútroštátnych právnych systémov.

2. Každá osoba, ktorá je občanom únie a spĺňa podmienky uvedené v štvrtom pododseku článku 257 [ZFEÚ], môže predložiť svoju kandidatúru. Rada na základe odporúčania Súdneho dvora [Európskej únie] kvalifikovanou väčšinou stanoví podmienky a podrobnosti pre predkladanie a vybavovanie kandidatúr.

3. Zriaďuje sa výbor zložený zo siedmich členov vybratých spomedzi bývalých členov Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa a z právnikov, ktorí sú uznávanými odborníkmi. Rada na odporúčanie predsedu Súdneho dvora rozhoduje kvalifikovanou väčšinou o vymenovaní členov výboru a pravidlách jeho fungovania.

4. Výbor sa vyjadruje k vhodnosti kandidátov na výkon funkcie sudcu Súdu pre verejnú službu. Výbor pripojí k svojmu stanovisku zoznam kandidátov s najvhodnejšou skúsenosťou na vysokej úrovni. Takýto zoznam musí obsahovať počet kandidátov zodpovedajúci najmenej dvojnásobku sudcov, ktorých má Rada vymenovať.“

Verejné výberové konanie z 3. decembra 2013

10 Dňa 3. decembra 2013 Rada v *Úradnom vestníku Európskej únie* uverejnila verejné výberové konanie na účely vymenovania sudcov Súdu pre verejnú službu Európskej únie (Ú. v. EÚ C 353, 2013, s. 11, ďalej len „verejné výberové konanie z 3. decembra 2013“), ktorého bod 4 znel takto:

„Keďže 30. septembra 2014 sa končí funkčné obdobie dvoch sudcov, vyhlasuje sa výberové konanie s cieľom vymenovať dvoch nových sudcov na obdobie šiestich rokov od 1. októbra 2014 do 30. septembra 2020.“

Rozhodnutie (EÚ, Euratom) 2016/454

11 Odôvodnenia 1 až 6 rozhodnutia Rady (EÚ, Euratom) 2016/454 z 22. marca 2016, ktorým sa vymenúvajú traja sudcovia Súdu pre verejnú službu Európskej únie (Ú. v. EÚ L 79, 2016, s. 30) stanovujú:

„(1) Mandát dvoch sudcov Súdu pre verejnú službu… uplynul s účinnosťou od 30. septembra 2014 a mandát ďalšieho sudcu uplynul s účinnosťou od 31. augusta 2015. Podľa článku 2 a článku 3 ods. 1 prílohy I [Š]tatút[u] Súdneho dvora Európskej únie je preto potrebné vymenovať troch sudcov, ktorí by obsadili uvedené voľné miesta.

(2) Po vyhlásení verejného výberového konania [z 3. decembra] 2013… vydal výbor zriadený článkom 3 ods. 3 prílohy I [Štatútu Súdneho dvora Európskej únie] stanovisko k vhodnosti kandidátov na výkon funkcie sudcu Súdu pre verejnú službu. Výbor pre výberové konanie pripojil svojmu stanovisku zoznam šiestich kandidátov s najvhodnejšími skúsenosťami na vysokej úrovni.

(3) V nadväznosti na politickú dohodu o reforme usporiadania súdneho systému Európskej únie, ktorá viedla k prijatiu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) 2015/2422 [zo 16. decembra 2015, ktorým sa mení a dopĺňa protokol č. 3 o Štatúte Súdneho dvora Európskej únie (Ú. v. EÚ L 341, 2015, s. 14)], predložil Súdny dvor [Európskej únie] 17. novembra 2015 návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) o prenesení právomoci rozhodovať v prvom stupni spory medzi Úniou a jej zamestnancami na Všeobecný súd… s účinnosťou od 1. septembra 2016.

(4) V tejto situácii nie je z časových dôvodov vhodné vyhlásiť nové verejné výberové konanie, ale skôr využiť zoznam šiestich kandidátov s najvhodnejšími skúsenosťami na vysokej úrovni, ktorý zostavil výbor pre výberové konanie v nadväznosti na verejné výberové konanie uverejnené [3. decembra] 2013.

(5) Je preto vhodné vymenovať tri z osôb, ktoré sa nachádzajú na uvedenom zozname, za sudcov Súdu pre verejnú službu a dbať pritom na vyvážené zloženie Súdu pre verejnú službu na čo možno najširšom zemepisnom základe spomedzi štátnych príslušníkov členských štátov a s ohľadom na zastúpenie vnútroštátnych právnych systémov. Tri osoby na uvedenom zozname, ktoré majú najvhodnejšiu prax, sú pán Sean VAN RAEPENBUSCH, pán João SANT'ANNA a pán Alexander KORNEZOV. Pán João SANT'ANNA a pán Alexander KORNEZOV by sa mali vymenovať s účinnosťou od dátumu nadobudnutia účinnosti tohto rozhodnutia. Vzhľadom na to, že pán Sean VAN RAEPENBUSCH už bol sudcom Súdu pre verejnú službu do 30. septembra 2014 a naďalej vykonával funkciu do prijatia rozhodnutia Rady v súlade s článkom 5 [Štatútu Súdneho dvora Európskej únie], je vhodné udeliť mu nový mandát s účinnosťou odo dňa po dni ukončenia predchádzajúceho mandátu.

(6) Z článku 2 prílohy I [Štatútu Súdneho dvora Európskej únie] vyplýva, že na každé uvoľnené miesto sa má vymenovať nový sudca na obdobie šiestich rokov. Avšak od začatia uplatňovania navrhovaného nariadenia o prenesení právomoci rozhodovať v prvom stupni spory medzi Úniou a jej zamestnancami na Všeobecný súd Európskej únie, Súd pre verejnú službu prestane existovať a mandát uvedených troch sudcov vymenovaných týmto rozhodnutím sa teda *ipso facto* skončí dňom, ktorý predchádza deň, keď sa uvedené nariadenie začne uplatňovať.“

12 Článok 1 rozhodnutia 2016/454 stanovuje:

„Za sudcov Súdu pre verejnú službu Európskej únie sa vymenúvajú:

– pán Sean Van Raepenbusch s účinnosťou od 1. októbra 2014,

– pán João Sant’Anna s účinnosťou od 1. apríla 2016,

– pán Alexander Kornezov s účinnosťou od 1. apríla 2016.“

Okolnosti predchádzajúce sporom predloženým na preskúmanie

Predmetné konanie o vymenovaní

13 Rozhodnutím Rady 2009/474/ES, Euratom z 9. júna 2009, ktorým sa vymenúva sudca Súdu pre verejnú službu Európskej únie (Ú. v. EÚ L 156, 2009, s. 56), bola pani Rofes i Pujol vymenovaná za sudkyňu Súdu pre verejnú službu na obdobie šiestich rokov od 1. septembra 2009 do 31. augusta 2015.

14 V nadväznosti na verejné výberové konanie z 3. decembra 2013 začaté v súvislosti s ukončením funkčného obdobia dvoch ďalších sudcov Súdu pre verejnú službu 30. septembra 2014, a to pánov Van Raepenbuscha a Kreppela, výbor uvedený v článku 3 ods. 3 prílohy I Štatútu Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „výbor pre výberové konanie“) zostavil zoznam šiestich kandidátov.

15 Keďže Rada pred uplynutím týchto dvoch funkčných období nevymenovala sudcov na miesta, ktoré zastávali páni Van Raepenbusch a Kreppel, títo poslední uvedení sudcovia zostali vo funkcii aj po 30. septembri 2014 na základe článku 5 tretieho odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podľa ktorého každý sudca zostane vo funkcii až do nástupu svojho nástupcu do funkcie. Toto ustanovenie sa uplatňovalo na sudcov Súdu pre verejnú službu podľa článku 5 prvého odseku prílohy I uvedeného štatútu.

16 V súvislosti s ukončením funkčného obdobia pani Rofes i Pujol nebolo uverejnené žiadne verejné výberové konanie. Vzhľadom na túto skutočnosť a na základe ustanovení uvedených v predchádzajúcom bode pani Rofes i Pujol naďalej zasadala aj po 31. auguste 2015.

17 Rada rozhodnutím 2016/454 z 22. marca 2016 vymenovala troch sudcov Súdu pre verejnú službu, konkrétne pána Van Raepenbuscha s účinnosťou od 1. októbra 2014, ako aj pánov Sant’Annu a Kornezova s účinnosťou od 1. apríla 2016. Na účely vymenovania na tieto tri miesta sudcov (ďalej len „predmetné konanie o vymenovaní“) Rada použila zoznam kandidátov vypracovaný v nadväznosti na verejné výberové konanie z 3. decembra 2013 vrátane miesta, ktoré predtým zastávala pani Rofes i Pujol (ďalej len „tretie miesto“), hoci toto verejné výberové konanie sa netýkalo tohto miesta.

18 Páni Sant’Anna a Kornezov zložili prísahu 13. apríla 2016.

19 Rozhodnutím zo 14. apríla 2016 (Ú. v. EÚ C 146, 2016, s. 11) Súd pre verejnú službu pridelil sudcov Bradleya, Sant’Annu a Kornezova do druhej komory na obdobie od 14. apríla do 31. augusta 2016.

Vec C-542/18 RX-II

Skutkové okolnosti

20 Pán Simpson, ktorý bol pomocným zamestnancom Rady na oddelení prekladov estónskeho jazyka od 1. júna 2004, bol prijatý do zamestnania 1. januára 2005 ako úradník v skúšobnej dobe v platovej triede AD 5 po úspešnom absolvovaní verejného výberového konania EPSO/LA/3/03 určeného na vytvorenie rezervného zoznamu na prijímanie zástupcov prekladateľov platovej triedy (LA) 8. Do platovej triedy AD 6 bol povýšený 1. januára 2008.

21 V roku 2009 pán Simpson uspel vo výberovom konaní EPSO/AD/113/07. Rezervný zoznam výberového konania bol uverejnený 28. apríla 2009. Dňa 25. júna 2010 pán Simpson požiadal na základe článku 90 ods. 1 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“) o povýšenie do platovej triedy AD 9, pričom poukázal na skutočnosť, že uspel vo výberovom konaní EPSO/AD/113/07 zodpovedajúcom tejto platovej triede a na okolnosť, že traja úradníci, ktorí sa podľa neho nachádzali v porovnateľnej situácii ako on, boli povýšení do vyššej platovej triedy v dôsledku úspechu vo výberovom konaní týkajúcom sa vyššej platovej triedy, ako bola ich trieda.

22 V oznámení z 9. decembra 2010 Rada, ktorá túto žiadosť zamietla, uviedla, že vzhľadom na neexistenciu ustanovenia služobného poriadku, ktoré by úradníkom priznávalo právo automatického povýšenia do platovej triedy na základe úspechu vo výberovom konaní týkajúcom sa vyššej platovej triedy ako ich trieda, takéto rozhodnutie možno priznať len s ohľadom na záujem služby a že v prejednávanej veci tento záujem chýba vzhľadom na situáciu oddelenia prekladov estónskeho jazyka v priebehu roka 2010.

23 Dňa 8. marca 2011 podal pán Simpson proti tomuto rozhodnutiu Rady sťažnosť na Radu podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku. Táto sťažnosť bola zamietnutá rozhodnutím zo 7. októbra 2011.

Konania na Súde pre verejnú službu a na Všeobecnom súde, ktoré predchádzali prijatiu prvého preskúmavaného rozsudku

24 Dňa 27. decembra 2011 podal pán Simpson žalobu proti rozhodnutiu zo 7. októbra 2011 na Súd pre verejnú službu.

25 Rozsudkom z 12. decembra 2013, Simpson/Rada (F-142/11, EU:F:2013:201), Súd pre verejnú službu zrušil rozhodnutie zo 7. októbra 2011 z dôvodu porušenia povinnosti odôvodnenia.

26 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 24. februára 2014 podala Rada odvolanie proti tomuto rozsudku.

27 Rozsudkom z 22. októbra 2015, Rada/Simpson (T-130/14 P, EU:T:2015:796), Všeobecný súd vyhovel tomuto odvolaniu z dôvodu, že došlo k vecnej nepresnosti v odôvodnení Súdu pre verejnú službu, a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

28 Uznesením z 24. júna 2016, Simpson/Rada (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), druhá komora Súdu pre verejnú službu zamietla žalobu pána Simpsona v celom rozsahu.

29 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 6. septembra 2016 pán Simpson podal odvolanie proti tomuto uzneseniu. Toto odvolanie bolo zapísané v kancelárii Všeobecného súdu pod číslom T-646/16 P.

30 Dňa 21. marca 2018 predseda odvolacej komory Všeobecného súdu rozhodol o opätovnom začatí písomnej časti konania v tejto veci jednak v nadväznosti na rozsudok z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), ktorým Všeobecný súd (odvolacia komora) zrušil rozsudok z 28. júna 2016, FV/Rada (F-40/15, EU:F:2016:137), z dôvodu, že rozhodovacie zloženie, ktoré vydalo tento posledný uvedený rozsudok, nebolo riadne vytvorené, a jednak v nadväznosti na rozhodnutie Rady z 19. marca 2018, Preskúmanie FV/Rada (C-141/18 RX, EU:C:2018:218), ktorým Súdny dvor (komora príslušná preskúmať rozhodnutie) rozhodla, že uvedený rozsudok nie je potrebné preskúmať.

31 Dňa 22. marca 2018 Všeobecný súd vyzval účastníkov konania, aby predložili svoje pripomienky k dôsledkom, ktoré treba vo veci T-646/16 P vyvodiť z rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22). V odpovedi na túto výzvu účastníci konania na jednej strane uviedli, že dôvod založený na nesprávnom zložení rozhodovacieho zloženia, ako je ten, ktorý Všeobecný súd konštatoval v tomto rozsudku, predstavuje dôvod týkajúci sa verejného poriadku, ktorý musí byť preskúmaný odvolacím súdom *ex offo*, a na druhej strane, že uznesenie Súdu pre verejnú službu z 24. júna 2016, Simpson/Rada (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), bolo podpísané tým istým rozhodovacím zložením ako to, ktorého zloženie bolo uvedeným rozsudkom považované za nesprávne. Podľa účastníkov konania musí byť toto uznesenie Súdu pre verejnú službu zrušené z rovnakých dôvodov, ako uviedol Súd pre verejnú službu v tom istom rozsudku.

Prvý preskúmavaný rozsudok

32 Prvým preskúmavaným rozsudkom Všeobecný súd zrušil uznesenie Súdu pre verejnú službu z 24. júna 2016, Simpson/Rada (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), a vrátil vec inej komore Všeobecného súdu, než ktorá rozhodovala o odvolaní, aby rozhodla v prvom stupni o žalobe.

33 Body 38 až 46 prvého preskúmavaného rozsudku znejú takto:

„38 Po prvé treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora dôvod založený na protiprávnosti zostavenia rozhodovacieho zloženia predstavuje dôvod týkajúci sa verejného poriadku, ktorý musí byť preskúmaný odvolacím súdom *ex offo*, a to aj za predpokladu, že táto nezrovnalosť nebola uplatnená v prvostupňovom konaní (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 44 až 50 a citovanú judikatúru).

39 V druhé treba tiež pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora súd Únie v zásade nemôže založiť svoje rozhodnutie na právnom dôvode uplatnenom *ex offo*, aj keby išlo o dôvod týkajúci sa verejného poriadku, bez toho, aby predtým vyzval účastníkov konania, aby k uvedenému dôvodu predložili svoje pripomienky (pozri rozsudok zo 17. decembra 2009, Preskúmanie M/EMEA, C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, bod 57 a citovanú judikatúru).

40 Po tretie treba uviesť, že v rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22) v rámci preskúmania žalobného dôvodu založeného na protiprávnosti zostavenia rozhodovacieho zloženia a vzneseného žalobcom z dôvodu, že postup vymenovania jedného zo sudcov, ktorý zasadal v tomto zložení, bol nesprávny, Všeobecný súd rozhodol takto.

41 Po prvé Všeobecný súd konštatoval, že Súd pre verejnú službu (druhá komora), keď vydal rozsudok z 28. júna 2016, FV/Rada (F-40/15, EU:F:2016:137), bol zložený z pánov sudcov K. Bradleya, J. Sant'Anny a A. Kornezova. Všeobecný súd tiež konštatoval, že podľa výroku a odôvodnenia 5 [rozhodnutia 2016/454] Rada vymenovala za sudcov Súdu pre verejnú službu po prvé pána S. Van Raepenbuscha, po druhé pána Sant'Anna a po tretie pána Kornezova. Všeobecný súd tak uviedol, že pán sudca Bradley nebol vymenovaný za sudcu Súdu pre verejnú službu rozhodnutím 2016/454, a teda nemohol byť sudcom uvedeným v žalobnom dôvode uvedenom v bode 40 vyššie, ale naopak, že páni sudcovia Sant'Anna a Kornezov boli týmto rozhodnutím vymenovaní za sudcov Súdu pre verejnú službu.

42 Po druhé Všeobecný súd preskúmal žalobný dôvod založený na vade postupu vymenovania z dôvodu, že Rada vymenovala sudcu na [tretie miesto] vychádzajúc zo zoznamu uchádzačov zostaveného v nadväznosti na verejné výberové konanie [z 3. decembra 2013] na účely obsadenia voľných miest, ktoré zastávali páni sudcovia Van Raepenbusch a Kreppel na Súde pre verejnú službu, hoci tento zoznam nebol vypracovaný na účely vymenovania sudcu na [tretie miesto]. V tejto súvislosti Všeobecný súd v bode 51 rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), rozhodol, že Rada tým, že použila zoznam zostavený v nadväznosti na verejné výberové konanie z 3. decembra 2013 na účely obsadenia tretieho miesta, porušila právny rámec stanovený verejným výberovým konaním z 3. decembra 2013. Všeobecný súd po tom, čo pripomenul, že podľa výroku a odôvodnenia 5 rozhodnutia 2016/454 Rada vymenovala za sudcov Súdu pre verejnú službu v prvom rade pána Van Raepenbuscha, v druhom rade pána Sant'Annu a v treťom rade pána Kornezova, rozhodol, že táto inštitúcia bola oprávnená vychádzať z tohto zoznamu, pokiaľ ide o prvé dve vymenovania, ale nie pokiaľ ide o tretie vymenovanie.

43 Po tretie v bode 78 rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22) Všeobecný súd rozhodol, že vzhľadom na význam dodržiavania pravidiel upravujúcich vymenovanie sudcu pre dôveru osôb podliehajúcich súdnej právomoci a verejnosti v nezávislosť a nestrannosť súdov, nemožno dotknutý súd považovať za zákonného sudcu v zmysle článku 47 druhého odseku prvej vety [Charty] a v dôsledku toho zrušil rozsudok z 28. júna 2016, FV/Rada (F-40/15, EU:F:2016:137) v celom rozsahu.

44 V prejednávanej veci stačí konštatovať, že uznesenie [z 24. júna 2016, Simpson/Rada (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136)] bolo prijaté Súdom pre verejnú službu (druhá komora), ktorý bol zložený z pánov sudcov Bradleya, Sant'Anny a Kornezova., teda tým istým rozhodovacím zložením ako to, ktoré vydalo rozsudok z 28. júna 2016, FV/Rada (F-40/15, EU:F:2016:137), ktorého zloženie bolo považované za nezákonné v rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22).

45 Preto treba *ex offo* uplatniť dôvod založený na protiprávnosti zostavenia rozhodovacieho zloženia, ktorý podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora pripomenutej v bode 38 vyššie predstavuje dôvod týkajúci sa verejného poriadku, ktorý musí byť preskúmaný odvolacím súdom *ex offo*, a to aj za predpokladu, že táto nezrovnalosť nebola uplatnená v prvostupňovom konaní (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 44 až 50 a citovanú judikatúru) a po vypočutí účastníkov konania uplatniť zásady pripomenuté Všeobecným súdom v rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22) v prejednávanej veci.

46 Preto je potrebné zrušiť napadnuté uznesenie v celom rozsahu z dôvodu porušenia zásady zákonného sudcu zakotvenej v článku 47 druhom odseku prvej vete [Charty] bez toho, aby bolo potrebné preskúmať dôvody uplatnené žalobcom.“

Vec C-543/18 RX-II

Skutkové okolnosti

34 Od 16. mája 2007 do 31. augusta 2013 bol HG, úradník Komisie, pridelený do delegácie Komisie pri Organizácii Spojených národov v New Yorku (Spojené štáty).

35 Dňa 15. septembra 2008 Komisia a HG podpísali dohodu o poskytnutí služobného ubytovania zodpovedajúceho potrebám jeho rodiny (ďalej len „služobné ubytovanie“) podľa článku 5 prílohy X služobného poriadku.

36 V októbri 2008 HG informoval vedúcu administratívy delegácie Komisie pri Organizácii Spojených národov v New Yorku „pani A“, že na jednej strane z dôvodu zdravotných problémov svojej dcéry, narodenej v júni toho istého roku, sa nemohol nasťahovať do služobného ubytovania a že na druhej strane bude využívať služobné ubytovanie, avšak pravidelne bude bývať aj v byte svojej manželky, aby mohol byť so svojou rodinou. HG tiež tvrdí, že informoval „pani A“ v nespresnený deň, že jeden z jeho priateľov, „pán B“, bude bývať v služobnom ubytovaní „niekoľko hodín“ alebo „dva dni každé dva týždne“, aby ho „strážil“. V tejto súvislosti HG na jednej strane uvádza, že v septembri 2008 požiadal „pána B“, aby v súvislosti so služobným ubytovaním splnil formality u dodávateľa elektrickej energie, a na druhej strane, že mu dal v decembri 2008 kľúč od služobného ubytovania.

37 Rozhodnutím z 10. februára 2015 tripartitný menovací orgán (ďalej len „tripartitný menovací orgán“) dospel k záveru, že po prvé HG tým, že nebýval so svojou rodinou v služobnom ubytovaní, porušil článok 5 prílohy X služobného poriadku, po druhé tým, že sám nepodpísal zmluvu o dodávke elektrickej energie, porušil svoje povinnosti vyplývajúce z bodu 22.10.11.4 príručky Generálneho riaditeľstva (GR) pre vonkajšie vzťahy pre zamestnancov zamestnaných v delegáciách, po tretie protiprávne chovanie HG spôsobilo ujmu vyplývajúcu zo znášania nákladov na bezdôvodný prenájom služobného ubytovania inštitúciou. V dôsledku toho tripartitný menovací orgán uložil HG disciplinárnu sankciu pozastavenia postupu do vyššieho platového stupňa počas obdobia 18 mesiacov a uložil mu povinnosť nahradiť uvedenú škodu vo výške 108 596,35 eura.

38 Dňa 9. mája 2015 HG podal sťažnosť podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku proti rozhodnutiu z 10. februára 2015. Táto sťažnosť bola zamietnutá rozhodnutím tripartitného menovacieho orgánu z 10. septembra 2015.

Konania na Súde pre verejnú službu a na Všeobecnom súde, ktoré predchádzali prijatiu druhého preskúmavaného rozsudku

39 Návrhom doručeným do kancelárie Súdu pre verejnú službu 21. decembra 2015 HG podal žalobu smerujúcu jednak k zrušeniu rozhodnutia z 10. februára 2015, ako aj v prípade potreby rozhodnutia o zamietnutí jeho sťažnosti a jednak k zaviazaniu Komisie na náhradu údajne spôsobenej škody.

40 Rozsudkom z 19. júla 2016, HG/Komisia (F-149/15, EU:F:2016:155), druhá komora Súdu pre verejnú službu zamietla túto žalobu a uložila HG povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania vynaložené Komisiou.

41 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 28. septembra 2016 HG podal odvolanie proti tomuto rozsudku. Toto odvolanie bolo zapísané v kancelárii Všeobecného súdu pod číslom T-693/16 P.

42 Po vyhlásení rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), ktorého obsah je zhrnutý v bode 30 tohto rozsudku, sa HG podaním doručeným 31. januára 2018 na Všeobecný súd pýtal, či Všeobecný súd má v úmysle požiadať o pripomienky účastníkov konania k dôsledkom tohto rozsudku, pokiaľ ide o konanie súvisiace s jeho odvolaním.

43 Uznesením z 23. marca 2018 predseda odvolacej komory Všeobecného súdu opätovne otvoril ústnu časť konania. Dňa 26. marca 2018 Všeobecný súd vyzval účastníkov konania, aby predložili pripomienky k dôsledkom, ktoré treba v prejednávanej veci vyvodiť z uvedeného rozsudku.

44 V odpovedi na túto výzvu účastníci konania uviedli, že rozsudok Súdu pre verejnú službu z 19. júla 2016, HG/Komisia (F-149/15, EU:F:2016:155), bol vyhlásený tým istým rozhodovacím zložením ako to, ktorého zloženie bolo považované za protiprávne v rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22). HG tiež tvrdí, že dôvod založený na nesprávnom zložení rozhodovacieho zloženia, akým je dôvod, ktorý konštatoval Všeobecný súd v rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), predstavuje dôvod týkajúci sa verejného poriadku, a dospel k záveru, že rozsudok Súdu pre verejnú službu z 19. júla 2016, HG/Komisia (F-149/15, EU:F:2016:155), musí byť zrušený z rovnakých dôvodov, ako uviedol Všeobecný súd v rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22). Komisia zas uznala, že dôvody, na základe ktorých Všeobecný súd vyhlásil tento posledný uvedený rozsudok, by mohli viesť k odôvodneniu zrušenia rozsudku Súdu pre verejnú službu z 19. júla 2016, HG/Komisia (F-149/15, EU:F:2016:155), a k postúpeniu veci inej komore Všeobecného súdu, než je komora, ktorá má rozhodnúť o odvolaní podanom HG.

Druhý preskúmavaný rozsudok

45 Druhým preskúmavaným rozsudkom Všeobecný súd zrušil rozsudok Súdu pre verejnú službu z 19. júla 2016, HG/Komisia (F-149/15, EU:F:2016:155), a vrátil vec inej komore Všeobecného súdu, než je komora, ktorá rozhodovala o odvolaní, aby rozhodla v prvom stupni o žalobe.

46 Toto rozhodnutie sa v bodoch 39 až 47 druhého preskúmavaného rozsudku opiera o odôvodnenie, ktoré je v podstate zhodné s odôvodnením uvedeným v bode 33 tohto rozsudku.

Konanie na Súdnom dvore

47 V nadväznosti na návrh prvého generálneho advokáta komora príslušná preskúmať rozhodnutie vo svojich rozhodnutiach zo 17. septembra 2018, Preskúmanie Simpson/Rada (C-542/18 RX), a Preskúmanie HG/Komisia (C-543/18 RX), ktoré boli prijaté na základe článku 62 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článku 193 ods. 4 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, dospela k záveru, že je potrebné pristúpiť k preskúmaniu dotknutých rozsudkov s cieľom

určiť, či narušujú jednotu alebo vnútorný súlad práva Únie. Okrem toho na základe článku 195 ods. 5 rokovacieho poriadku komora príslušná preskúmať rozhodnutie požiadala 14. februára 2019 Súdny dvor, aby vrátil obe preskúmavané veci veľkej komore.

48 Vzhľadom na vzájomnú súvislosť medzi vecami C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II je potrebné ich spojiť na účely vyhlásenia rozsudku, pričom účastníci konania mali možnosť vyjadriť sa k vhodnosti takéhoto spojenia na pojednávaní.

O preskúmaní

49 Na úvod treba uviesť, že odpoveď na otázku, ktorá je predmetom preskúmania a ktorá je uvedená v bodoch 4 a 5 tohto rozsudku, nemožno vyvodiť len zo samotnej skutočnosti, že Súdny dvor rozhodnutím z 19. marca 2018, Preskúmanie FV/Rada (C-141/18 RX, EU:C:2018:218), rozhodol, že nie je potrebné preskúmať rozsudok z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), na ktorom Všeobecný súd založil preskúmavané rozsudky. Ako totiž vyplýva z bodov 4 a 5 tohto rozhodnutia Súdneho dvora, toto rozhodnutie bolo odôvodnené okolnosťou, že vo svojom návrhu na preskúmanie rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), prvý generálny advokát po tom, ako vysvetlil osobitné dôvody, ktoré ho viedli k tomu, aby vec predložil komore príslušnej preskúmať rozhodnutie, uviedol, že sa domnieval, že tento rozsudok „vo svojom právnom odôvodnení nepredstavuje vážne riziko narušenia jednoty alebo vnútorného súladu práva Únie“. Z tohto návrhu na preskúmanie tak vyplývalo, že podmienky stanovené v článku 62 prvom odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie na účely preskúmania rozhodnutia Všeobecného súdu neboli splnené.

50 Pokiaľ ide o odpoveď na otázku, ktorá je predmetom tohto preskúmania, treba v prvom rade preskúmať, či sa Všeobecný súd najmä vzhľadom na všeobecnú zásadu právnej istoty dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď zrušil napadnuté rozhodnutia z dôvodu, že rozhodovacie zloženie Súdu pre verejnú službu, ktoré vydalo tieto rozhodnutia, bolo zostavené protiprávne z dôvodu nezrovnalosti ovplyvňujúcej postup vymenovania jedného z členov tohto zloženia, čo viedlo k porušeniu zásady zákonného sudcu zakotvenej v článku 47 druhom odseku prvej vete Charty.

51 V rámci tohto preskúmania treba na jednej strane určiť, za akých podmienok môže byť vymenovanie sudcu, podobne ako akty uvedené v článku 277 ZFEÚ, predmetom incidenčného preskúmania zákonnosti. Na druhej strane treba overiť, či v prípade preukázania nezrovnalosti týkajúcej sa postupu vymenovania konštatovanej Všeobecným súdom tento nedostatok skutočne spôsobil porušenie článku 47 druhého odseku prvej vety Charty, ktoré odôvodňuje zrušenie týchto rozhodnutí.

52 Za predpokladu, že by uvedené preskúmanie znamenalo, že preskúmavané rozsudky sú skutočne postihnuté nesprávnym právnym posúdením, bude potrebné v druhom rade posúdiť, či tieto rozsudky narušujú jednotu alebo vnútorný súlad práva Únie.

O podmienkach incidenčného preskúmania zákonnosti predmetného postupu vymenovania

53 V preskúmavaných rozsudkoch Všeobecný súd rozhodol, že je potrebné uplatniť *ex offo* dôvod založený na nezákonnosti zostavenia rozhodovacieho zloženia, ktoré vydalo napadnuté rozhodnutia. Vychádzajúc z rozsudku Súdneho dvora z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a i. (C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375), ako aj z rozsudku Všeobecného súdu

z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), sa totiž domnieval, že ide o dôvod týkajúci sa verejného poriadku, ktorý z tohto dôvodu musí byť preskúmaný odvolacím súdom *ex offo*, a to aj za predpokladu, že táto nezrovnalosť nebola uplatnená v prvostupňovom konaní.

54 Na úvod treba konštatovať, že rozhodnutie 2016/454, ktorým bol vymenovaný nástupca na tretie miesto sudcu Súdu pre verejnú službu, nepredstavuje, ako uviedla generálna advokátka najmä v bodoch 118 až 124 svojich návrhov, všeobecne záväzný akt v zmysle článku 277 ZFEÚ.

55 Zo základného práva na účinný prostriedok nápravy pred nezávislým a nestranným súdom vopred zriadeným zákonom, zaručeného článkom 47 Charty, však vyplýva, že každá osoba podliehajúca súdnej právomoci musí mať v zásade možnosť dovolávať sa porušenia tohto práva. Z toho vyplýva, že súd Únie musí mať možnosť overiť, či vada dotknutého postupu vymenovania mohla spôsobiť porušenie tohto základného práva.

56 Treba ešte preskúmať, či okolnosť, že žiadny z účastníkov konania v prejednávaných veciach nenamietal proti správnosti rozhodovacieho zloženia, ktoré prijalo napadnuté rozhodnutia, bránila tomu, aby Všeobecný súd preskúmal túto zákonnosť *ex offo*.

57 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že záruky prístupu k nezávislému a nestrannému súdu vopred zriadenému zákonom, a najmä záruky, ktoré vymedzujú pojem rovnako ako jeho zloženie, predstavujú základný kameň práva na spravodlivý proces. To znamená, že každý súd má povinnosť overiť, či jeho zloženie zodpovedá takémuto súdu, ak v tejto otázke vzniknú vážne pochybnosti. Toto overenie je nevyhnutné vzhľadom na dôveru, ktorú musia súdy demokratickej spoločnosti vzbudiť u osoby podliehajúcej súdnej právomoci. V tomto zmysle preskúmanie predstavuje podstatnú formálnu náležitosť, ktorej dodržiavanie patrí do oblasti verejného poriadku a musí byť overené *ex offo* (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 46 a 48).

58 Všeobecný súd sa teda nedopustil nesprávneho posúdenia, keď v preskúmavaných rozsudkoch *ex offo* preskúmal zákonnosť rozhodovacieho zloženia, ktoré vydalo napadnuté rozhodnutia, keďže protiprávnosť tohto rozhodovacieho zloženia bola konštatovaná v rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22).

O nezrovnalosti v predmetnom konaní o vymenovaní a jej vplyve na právo účastníkov konania na súd zriadený zákonom

Nezrovnalosť v predmetnom postupe vymenovania

59 V preskúmavaných rozsudkoch Všeobecný súd s odkazom na rozsudok z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), dospel k záveru, že Rada porušila právny rámec stanovený verejným výberovým konaním z 3. decembra 2013 tým, že použila zoznam uchádzačov vypracovaný po tomto výberovom konaní na účely obsadenia tretieho miesta sudcu.

60 Tento záver neobsahuje žiadne nesprávne právne posúdenie.

61 Vzhľadom na to, že podľa bodu 4 verejného výberového konania z 3. decembra 2013 bolo toto výberové konanie výslovne a výlučne vyhlásené s cieľom obsadiť pracovné miesta dvoch sudcov, ktorých funkčné obdobie malo uplynúť 30. septembra 2014, t. j. pánov sudcov Van Raepenbuscha a Kreppela, a nie s cieľom obsadiť tretie miesto, ktoré predtým zastávala pani sudkyňa Rofes

i Pujol, ktorej funkčné obdobie uplynulo 31. augusta 2015, Rada tým, že na obsadenie tohto posledného uvedeného miesta využila zoznam kandidátov stanovený v nadväznosti na toto výberové konanie, porušila právny rámec, ktorý si sama stanovila pri uverejnení uvedeného výberového konania a ktorý bola povinná dodržať. „Časové dôvody“, na ktoré odkazuje odôvodnenie 4 rozhodnutia 2016/454 v kontexte reformy usporiadania súdneho systému Európskej únie, nemôžu odôvodniť nedodržanie toho istého verejného výberového konania.

62 Naproti tomu na rozdiel od skutočností, čo Všeobecný súd uviedol v bodoch 52 až 58 rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), ktoré navyše neboli výslovne prevzaté v preskúmavaných rozsudkoch, použitie tohto zoznamu na vymenovanie na tretie miesto bolo vo zvyšnej časti v súlade s pravidlami upravujúcimi postup vymenovania sudcov na Súd pre verejnú službu.

63 Podľa článku 3 ods. 4 tretej vety prílohy I Štatútu Súdneho dvora Európskej únie mal totiž zoznam kandidátov obsahovať počet kandidátov zodpovedajúci aspoň dvojnásobku sudcov, ktorých mala Rada vymenovať. Zoznam zostavený v nadväznosti na verejné výberové konanie z 3. decembra 2013 obsahoval šesť kandidátov, čo zodpovedá dvojnásobku počtu sudcov, ktorí boli vymenovaní na základe tohto zoznamu. Toto ustanovenie tak bolo v prejednávanej veci v plnom rozsahu dodržané.

64 Okrem toho žiadna skutočnosť neumožňuje spochybniť dodržanie článku 257 štvrtého odseku prvej vety ZFEÚ, ktorý vyžaduje, aby sa členovia osobitných súdov vyberali spomedzi osôb, ktoré poskytujú záruku úplnej nezávislosti a ktoré spĺňajú predpoklady na vymenovanie do sudcovskej funkcie, článku 3 ods. 2 prvej vety prílohy I Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podľa ktorého každá osoba, ktorá je občanom Únie a spĺňa tieto podmienky, mohla predložiť svoju kandidatúru na miesto sudcu Súdu pre verejnú službu, alebo článku 3 ods. 4 druhej vety tejto prílohy, na základe ktorej zoznam vytvorený výborom uvádza zoznam kandidátov s najvhodnejšou praxou na vysokej úrovni.

65 Nebolo teda nijako spochybnené, že verejné výberové konanie z 3. decembra 2013 bolo prístupné každému občanovi Únie, ktorý spĺňal podmienky uvedené v článku 257 štvrtom odseku prvej vete ZFEÚ, že všetkých šesť uchádzačov nachádzajúcich sa na zozname zostavenom na základe tohto verejného výberového konania malo občianstvo Únie a výberová komisia ich považovala za spôsobilých vykonávať sudcovské funkcie na Súde pre verejnú službu a že tento zoznam skutočne uvádzal uchádzačov s najvhodnejšou praxou na vysokej úrovni.

66 Pokiaľ ide o článok 3 ods. 1 druhú vetu prílohy I Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ustanovenie, podľa ktorého Rada pri vymenovaní sudcov na Súd pre verejnú službu dbá na vyrovnané zloženie tohto súdu na čo najširšom zemepisnom základe spomedzi štátnych príslušníkov členských štátov a s ohľadom na zastúpenie vnútroštátnych právnych systémov, Všeobecný súd v bode 56 rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), nepochybne konštatoval, že nemožno vylúčiť, že použitie zoznamu kandidátov vytvoreného na základe verejného výberového konania z 3. decembra 2013 na obsadenie tretieho miesta malo za následok vylúčenie časti potenciálnych kandidátov na toto miesto, najmä španielskych občanov, ktorí sa vzhľadom na požiadavky stanovené týmto ustanovením mohli rozhodnúť nezúčastniť sa verejného výberového konania, pretože na Súde pre verejnú službu už bol španielsky člen v čase vyhlásenia verejného výberového konania a toto verejné výberové konanie sa netýkalo tohto miesta.

67 Takéto konštatovanie však vôbec neumožňuje usudzovať, že vymenovanie sudcu na tretie miesto by viedlo k nevyváženému zloženiu zo zemepisného hľadiska alebo zastúpenia vnútroštátnych právnych systémov v rámci Súdu pre verejnú službu, a že Rada preto pristúpila k tomuto vymenovaniu v rozpore s článkom 3 ods. 1 druhou vetou prílohy I Štatútu Súdneho dvora Európskej únie. Napokon skutočnosť, že niektorí potenciálni kandidáti boli odradení od účasti na verejnom výberovom konaní z 3. decembra 2013, ktoré Všeobecný súd identifikoval v bode 56 rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), priamo a výlučne vyplývala z okolnosti, že cieľom tohto verejného výberového konania nebolo obsadiť tretie miesto, takže túto skutočnosť nemožno považovať za nezrovnalosť odlišnú od nezrovnalosti uvedenej v bode 61 tohto rozsudku.

68 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že vada v dotknutom postupe vymenovania vyplýva výlučne z toho, že Rada porušila verejné výberové konanie z 3. decembra 2013, a nie z porušenia požiadaviek vyplývajúcich z článku 257 štvrtého odseku ZFEÚ alebo článku 3 prílohy I Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.

Vplyv nezrovnalosti v predmetnom postupe vymenovania na právo účastníkov konania na súd zriadený zákonom

69 V skúmaných rozsudkoch Všeobecný súd, ktorý opätovne vychádzal z rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), rozhodol, že vzhľadom na význam dodržiavania pravidiel upravujúcich vymenovanie sudcu na dôveru osôb podliehajúcich súdnej právomoci a verejnosti v nezávislosť a nestrannosť súdov nemožno sudcu vymenovaného na tretie miesto považovať za zákonného sudcu v zmysle článku 47 druhého odseku prvej vety Charty.

70 Podľa tohto ustanovenia má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

71 V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že požiadavky nezávislosti a nestrannosti patria do podstaty práva na účinnú súdnu ochranu a základného práva na spravodlivý proces, ktoré má zásadný význam ako záruka ochrany všetkých práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie a zachovania hodnôt spoločných pre členské štáty uvedených v článku 2 ZEÚ, najmä hodnoty právneho štátu. Uvedené požiadavky vyžadujú existenciu pravidiel, najmä pokiaľ ide o zloženie orgánu, vymenovanie, dĺžku funkčného obdobia, ako aj dôvody zdržania sa hlasovania, vylúčenia pre predpojatosť a odvolania jeho členov, ktoré umožňujú odstrániť akékoľvek oprávnené pochybnosti účastníkov konania, pokiaľ ide o neovplyvniteľnosť uvedeného orgánu externými skutočnosťami a jeho neutralitu vo vzťahu k protichodným záujmom. Pokiaľ ide konkrétnejšie o rozhodnutia o vymenovaní, je najmä potrebné, aby hmotnoprávne podmienky a procesné podmienky, ktorými sa riadi prijatie týchto rozhodnutí, boli také, aby nemohli vyvolať také oprávnené pochybnosti, pokiaľ ide o vymenovaných sudcov [pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. novembra 2019, A. K. a i. (Nezávislosť disciplinárnej komory Najvyššieho súdu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, body 120, 123 a 134, ako aj citovanú judikatúru].

72 Zmysel a rozsah pôsobnosti článku 47 druhého odseku prvej vety Charty, ktorý zodpovedá článku 6 ods. 1 prvej vete Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“), je podľa článku 52 ods. 3 Charty rovnaký ako zmysel a rozsah pôsobnosti uvedeného článku tohto dohovoru. Súdny dvor preto musí dbať na to, aby výklad článku 47 druhého odseku Charty, ktorý poskytuje, zabezpečil takú

úroveň ochrany, ktorá neporušuje úroveň zaručenú článkom 6 EDĽP, tak ako ho vykladá Európsky súd pre ľudské práva [rozsudok z 19. novembra 2019, A. K. a i. (Nezávislosť disciplinárnej komory Najvyššieho súdu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, bod 118 a citovaná judikatúra].

73 Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva cieľom uvedenia výrazu „zriadený zákonom“ v článku 6 ods. 1 prvej vete EDĽP je zabrániť tomu, aby organizácia súdneho systému nebola ponechaná na voľnú úvahu výkonnej moci, a zabezpečiť, aby sa táto oblasť spravovala zákonom prijatým zákonodarnou mocou spôsobom, ktorý je v súlade s pravidlami vymedzujúcimi výkon jej právomoci. Tento výraz odráža najmä zásadu právneho štátu a týka sa nielen právneho základu samotnej existencie súdu, ale aj zloženia rozhodovacieho zloženia v každej veci, ako aj každého iného ustanovenia vnútroštátneho práva, ktorého nedodržanie spôsobuje protiprávnosť účasti jedného alebo viacerých sudcov na preskúmaní veci, čo zahŕňa najmä ustanovenia týkajúce sa nezávislosti a nestrannosti členov príslušného súdu (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 8. júla 2014, Biagioli v. San Marino, CE:ECHR:2014:0708DEC000816213, body 72 až 74, a rozsudok ESĽP, 2. mája 2019, Pasquini v. San Marino, CE:ECHR:2019:0502JUD005095616, body 100 a 101, ako aj citovanú judikatúru).

74 Európsky súd pre ľudské práva už mal tiež príležitosť uviesť, že právo na prejednanie veci súdom „zriadeným zákonom“ v zmysle článku 6 ods. 1 EDĽP už svojou povahou zahŕňa postup vymenovania sudcov (rozsudok ESĽP, 12. marca 2019, Ástráðsson v. Islande, CE:ECHR:2019:0312JUD002637418, neprávoplatný, bod 98).

75 Z judikatúry citovanej v bodoch 71 a 73 tohto rozsudku vyplýva, že nezrovnalosť, ku ktorej došlo pri vymenovaní sudcov v rámci príslušného súdneho systému, predstavuje porušenie článku 47 druhého odseku prvej vety Charty, najmä ak má táto nezrovnalosť takú povahu a závažnosť, že vytvára skutočné riziko, že iné zložky moci, najmä výkonná moc, by mohli vykonávať nenáležitú diskrečnú právomoc, ktorá ohrozuje integritu výsledku, ku ktorému vedie proces vymenovania, a teda vyvoláva legitímnu pochybnosť v mysli osôb podliehajúcich súdnej právomoci, pokiaľ ide o nezávislosť a nestrannosť dotknutého sudcu alebo sudcov, čo je prípad, keď sú dotknuté základné pravidlá, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť vytvárania a fungovania tohto súdneho systému.

76 S prihliadnutím na tieto zásady treba preskúmať, či nezrovnalosť, ku ktorej došlo v predmetnom konaní o vymenovaní, viedla v prejednávanej veci k porušeniu práva účastníkov konania na to, aby ich vec bola prejednaná súdom zriadeným zákonom, ktoré zaručuje článok 47 druhý odsek prvá veta Charty.

77 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ako bolo uvedené v bode 68 tohto rozsudku, táto nezrovnalosť vyplýva výlučne z toho, že Rada nerešpektovala verejné výberové konanie z 3. decembra 2013.

78 Treba teda konštatovať, že vymenovanie sudcu na tretie miesto bolo vykonané v súlade so základnými pravidlami vymenovania sudcov na Súd pre verejnú službu, ktorými sú článok 257 štvrtý odsek ZFEÚ a článok 3 prílohy I Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.

79 V tomto kontexte samotná okolnosť, že Rada vychádzala zo zoznamu zostaveného v nadväznosti na verejné výberové konanie z 3. decembra 2013 s cieľom obsadiť tretie miesto, nestačí na preukázanie existencie porušenia základného pravidla postupu vymenovania sudcov na Súd pre verejnú službu, ktoré má takú povahu a závažnosť, aby vyvolalo skutočné riziko, že Rada

neodôvodnene použila svoje právomoci, čím ohrozila integritu výsledku, ku ktorému viedol proces vymenovania, a tým vyvolala legitímnu pochybnosť v mysli osôb podliehajúcich súdnej právomoci, pokiaľ ide o nezávislosť a nestrannosť sudcu vymenovaného na tretie miesto, prípadne komory, do ktorej bol pridelený.

80 V tejto súvislosti sa nezrovnalosť v predmetnom konaní o vymenovaní odlišuje od nezrovnalosti, o ktorú išlo v rozhodnutí Súdneho dvora EZVO zo 14. februára 2017, Pascal Nobile/DAS Rechtsschutz-Versicherungs (E-21/16), uvedeného v bode 75 rozsudku z 23. januára 2018, FV/Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22). Táto posledná uvedená nezrovnalosť totiž spočívala vo vymenovaní sudcu na Súdny dvor EZVO na funkčné obdobie, ktorého dĺžka bola výnimočne stanovená na tri roky namiesto šiestich, a týkala sa tak, na rozdiel od nezrovnalosti posudzovanej v prejednávaných veciach, porušenia základného pravidla týkajúceho sa dĺžky funkčného obdobia sudcu na tomto súde, ktoré malo chrániť nezávislosť týchto sudcov.

81 Z vyššie uvedeného vyplýva, že nedodržanie verejného výberového konania z 3. decembra 2013 Radou nepredstavuje porušenie základných pravidiel práva Únie uplatniteľných na vymenovanie sudcov Súdu pre verejnú službu, ktoré by viedlo k porušeniu práva žalobcov na súd zriadený zákonom, ktoré je zaručené článkom 47 druhým odsekom prvou vetou Charty.

82 Preto vzhľadom na to, že posudzované rozsudky neobsahujú iné skutočnosti, ktoré by mohli spochybniť dodržanie článku 47 druhého odseku prvej vety Charty, treba konštatovať, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v týchto rozsudkoch rozhodol, že toto ustanovenie bolo porušené. Nezrovnalosť uvedená v predchádzajúcom bode tak nemôže sama osebe odôvodniť zrušenie súdneho rozhodnutia prijatého rozhodovacím zložením, do ktorého bol pridelený sudca vymenovaný na tretie miesto.

83 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď zrušil napadnuté rozhodnutia len na základe nezrovnalosti, ku ktorej došlo v predmetnom postupe vymenovania.

O existencii narušenia jednoty alebo vnútorného súladu práva Únie

84 Nesprávne právne posúdenie obsiahnuté v skúmaných rozsudkoch môže narušiť jednotu a vnútorný súlad práva Únie.

85 Preskúmavané rozsudky totiž môžu predstavovať precedensy pre budúce veci, keďže nesprávny výklad a uplatnenie článku 47 druhého odseku prvej vety Charty Všeobecným súdom sa môže odraziť v iných veciach spochybňujúcich vymenovanie člena rozhodovacieho zloženia a všeobecnejšie práva na nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom.

86 Okrem toho má toto právo zásadnú a prierezovú povahu v právnom poriadku Únie, ktorého výklad, ako aj vnútorný súlad musí Súdny dvor zabezpečiť, a to najmä vtedy, keď v tomto ohľade vznikajú otázky v osobitnom kontexte, ktorý ešte neviedol k jeho ustálenej judikatúre.

87 Za týchto podmienok treba konštatovať, že preskúmavané rozsudky narušujú jednotu a vnútorný súlad práva Únie v rozsahu, v akom Všeobecný súd ako odvolací súd rozhodol, že rozhodovacie zloženie Súdu pre verejnú službu, ktoré vydalo napadnuté rozhodnutia, bolo vytvorené protiprávne z dôvodu nezrovnalosti ovplyvňujúcej postup vymenovania jedného z členov tohto zloženia, čo viedlo k porušeniu zásady zákonného sudcu zakotvenej v článku 47 druhom odseku prvej vete Charty, a uvedené rozhodnutia zrušil.

O účinkoch preskúmania

88 Článok 62b prvý odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie stanovuje, že ak Súdny dvor zistí, že rozhodnutie Všeobecného súdu narúša jednotu alebo vnútorný súlad práva Únie, vráti vec Všeobecnému súdu, ktorý je v právnych otázkach viazaný rozhodnutím Súdneho dvora. Ak Súdny dvor vráti vec Všeobecnému súdu, môže navyše rozhodnúť, ktoré z účinkov rozhodnutia Všeobecného súdu treba považovať za konečné vo vzťahu k účastníkom konania. Výnimočne môže Súdny dvor sám vydať konečné rozhodnutie, ak so zreteľom na výsledok preskúmania vyplýva riešenie sporu zo skutkových zistení, na ktorých je založené rozhodnutie Všeobecného súdu.

89 Z toho vplýva, že Súdny dvor sa nemôže obmedziť na konštatovanie narušenia jednoty alebo vnútorného súladu práva Únie a nevyvodiť z tohto konštatovania dôsledky, pokiaľ ide o dva predmetné spory (pozri tiež rozsudok z 10. septembra 2015, Preskúmanie Missir Mamachi di Lusignano/Komisia, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, bod 60 a citovanú judikatúru).

90 Keďže Všeobecný súd zrušil v preskúmavaných rozsudkoch napadnuté rozhodnutia na základe porušenia článku 47 druhého odseku prvej vety Charty bez toho, aby preskúmal dôvody, ktoré odvolatelia uviedli na podporu svojich odvolaní, je potrebné zrušiť preskúmavané rozsudky a vrátiť veci Všeobecnému súdu, aby o týchto odvolacích dôvodoch rozhodol.

O trovách

91 Podľa článku 195 ods. 6 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak bolo rozhodnutie Všeobecného súdu, ktoré je predmetom preskúmania, vydané podľa článku 256 ods. 2 ZFEÚ, Súdny dvor rozhodne o trovách konania.

92 Vzhľadom na neexistenciu osobitných pravidiel upravujúcich rozdelenie trov konania v rámci preskúmania treba rozhodnúť, že každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. **Veci C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II sú spojené na účely rozsudku.**

2. **Rozsudky Všeobecného súdu (odvolacia komora) z 19. júla 2018, Simpson/Rada (T-646/16 P, neuverejnený, EU:T:2018:493), a HG/Komisia (T-693/16 P, neuverejnený, EU:T:2018:492), narúšajú jednotu a vnútorný súlad práva Európskej únie v rozsahu, v akom Všeobecný súd Európskej únie ako odvolací súd rozhodol, že rozhodovacie zloženie Súdu pre verejnú službu Európskej únie, ktoré vydalo uznesenie z 24. júna 2016, Simpson/Rada (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), a rozsudok z 19. júla 2016, HG/Komisia (F-149/15, EU:F:2016:155), bolo zostavené protiprávne z dôvodu nezrovnalosti ovplyvňujúcej postup vymenovania jedného z členov tohto rozhodovacieho zloženia, čo viedlo k porušeniu zásady zákonného sudcu zakotvenej v článku 47 druhom odseku prvej vete Charty základných práv Európskej únie, a uvedené rozhodnutia zrušil.**

3. **Uvedené rozsudky sa zrušujú.**

4. **Veci sa vracajú Všeobecnému súdu Európskej únie na ďalšie konanie.**

5. Pán Erik Simpson, Rada Európskej únie, HG, Európska komisia a bulharská vláda znášajú vlastné trovy konania súvisiace s konaniami o preskúmaní.

Podpisy

[i] Znenie živého záhlavia tohto textu bolo po jeho sprístupnení na internete predmetom zmeny lingvistického charakteru.